

Nog eens: man en vrouw in de gemeente

(in gesprek met lezers)

Een drietal briefschrijvers nam de moeite te reageren op mijn artikel *Man en vrouw in de gemeente*, in D.C. van 27 mei jl. Hun brieven vertonen onderling grote overeenkomst. Vandaar dat ik ze in één reactie mijnerzijds aan de orde stel. Uit de brieven blijkt, dat de schrijvers vooral zijn afgegaan op de gedachten die de laatste regels van het stuk aan gedachten bij hen oproep. Voor de goede orde: in het artikel betoogde ik dat Christus in de gemeente Heer is over mannen en vrouwen. Dat de Geest beiden gaven geeft. En dat mannen en vrouwen niets anders kunnen doen dan elkaar aanvaarden zoals Christus hen aan elkaar geeft, met ieders gaven. Daarna volgden de regels:

§Tot slot enkele vragen om het praktisch te maken. Welke conclusies moet je als gemeente trekken als een zuster gaven blijkt te hebben om de Schrift uit te leggen? Hoe moet een broeder het verwerken als op een gemeentevergadering een zuster het verlossende woord spreekt? Wat moet een gemeente doen als er geen geschikte broeders voor het ouderlingschap zijn, terwijl er zusters zijn met duidelijke gaven voor het pastoraat?"

In deze regels hebben sommige meer gelezen dan ik heb geschreven. Broeder v. T. uit H. schrijft: *Waarom schrijft u niet klaar wat u bedoelt? Namelijk dat zusters onder ons in de gelegenheid gesteld moeten worden om het ambt van voorganger, ouderling en diaken op zich te nemen. Of bedoelt u het zo niet?* Ik heb dat inderdaad niet bedoeld. Mijn vraag is een serieuze vraag: *Wat moet je er van denken als je gezegend wordt door de gaven van een zuster, waarvan je je afvraagt of ze die eigenlijk wel kan hebben?* Ik ben van mening dat je alleen gefundeerd over de gaven van de Geest kunt spreken, als je bereid bent de *ervaring* van die gaven serieus te nemen. Als je - misschien tot je eigen verbazing - ontdekt dat een zuster een zegenrijk inzicht in de Schrift heeft, of in een gemeentelijke discussie een leidinggevend woord weet te spreken dat ieder als een woord van Christus ervaart; wat doe je dan met die ervaring? Welke ruimte geef je zo'n zuster dan in de gemeente?

Ervaren van gaven.

Ik denk dat we in onze gesprekken over de man/vrouw relatie in de gemeente deze *ervaringen* niet zwaar genoeg laten wegen. Kennelijk doen die er voor sommigen niet toe. Broeder d. V. uit M. schrijft: *De praktische vragen aan het slot van uw artikel zijn dus sowieso onbelangrijk.* Hier zit de kern van mijn verhaal: de praktische ervaring van een gave en de vragen die zij oproept zijn wel belangrijk! Over gaven kun je niet alleen praten, met Bijbelteksten als argumenten. Gaven moet je ook ervaren. De Geest is niet alleen de Geest van het Woord! Hij is ook de Geest van de ervaring.

In Gal. 2 schrijft Paulus over de houding van de Jeruzalemse apostelen die hem verweten dat hij heidenen die tot geloof kwamen niet liet besnijden. In vers 7 lezen we: *...toen zij zagen dat mij de prediking van het evangelie aan de onbesnedenen was toevertrouwd.* En in vers 9: *...toen zij de genade, die mij geschonken was opmerkten, reikten Jacobus, Cefas en Johannes mij de broederhand.* In de discussie die gevoerd werd tussen de Jeruzalemse apostelen en Paulus gaf de *ervaring* van de werking van de Geest kennelijk tenslotte de doorslag. Broeder S. uit N.P. schrijft: *U haalt een tekst aan uit de Galatenbrief (In Christus is geen sprake van mannelijk en vrouwelijk, gij zijt immers allen één in Hem, O.d.V.). U verzuimt echter de diverse andere teksten van dezelfde schrijver aan te halen, die een tegengesteld standpunt voorstaan. Ik denk in dit verband aan 1 Cor. 14:34, 1 Tim. 2:11, 12.* In ander verband wil ik best Gal. 3 : 38 vergelijken met de genoemde teksten. Maar dan zitten we weer in de sfeer van discussies over Bijbelteksten. En ik wilde er in mijn artikel voor pleiten Gal. 3:28 nu eens te *ervaren*. Je kunt het in de gemeente ervaren dat er in Christus *geen mannelijk en vrouwelijk* is, als je als mannen én vrouwen bereid bent je door elkaars gaven te laten dienen. En bereid bent tot je eigen verbazing gediend, gezegend te worden. Er wordt zo vaak gepraat over *de vrouw in het ambt*. Laten we liever het gesprek beginnen over de kennelijke gaven van de zuster!

Olof de Vries